

OPINIONS

Nº 116 - any 2020

Al-ladí i la llàntia meravellosa

El conte d'Al-ladí i la llàntia meravellosa es troba dins el recull de contes orientals que es titulen "*Les mil i una nits*". Se n'han fet moltes versions, però, el contingut en totes, és més o menys el següent:

Fa molts i molts anys, en una ciutat de l'Orient mitja vivia un jove anomenat Al-ladí. Tot el dia voltava pels carrers amb el seu turbant vermell i tocant el flabiol. De feina, no en volia saber res, només li agradava fer gresca, jugar i, a l'hora del sol, jeure a prop d'un riu a l'ombra d'algun arbre després de passar pel mercat i d'haver rapinyat, d'amagat, qualsevol cosa que servís per omplir la seva panxa.

Però, vet aquí, que un dia, arribà al poble d'Al-ladí un bruixot amb un sol propòsit: Apoderar-se d'una llàntia d'oli que hi havia dins una cova. Una llàntia que només podia ser rescatada per una criatura innocent.

Quan el bruixot va veure el jove Al-ladí, va pensar que era la persona adient per als seus propòsits i, tot xerrant, es féu passar pel seu oncle. Li va explicar que en una cova que només ell sabia, hi havia un tresor fabulós i una llàntia que era dels seus avantpassats. "*Si la trobes*" va dir el bruixot "*pots quedar-te amb la resta doncs l'únic que m'interessa és la llàntia*".

L'Al-ladí en sentir parlar d'un tresor no posà cap objecció per anar a buscar-la. En arribar a la cova, es ficà per una escletxa que donava a un barranc on la seva base era plena d'una infinitat de joies i també la llàntia d'oli que volia el seu fals oncle.

El jove se n'omplí les butxaques i tots els racons de la seva indumentària fins que no n'hi van cabre més i agafà també la llàntia. Anava tan carregat que no podia pujar per la paret del barranc pel qual s'havia deixat lliscar.

"*¡Ajudeu-me, oncle!*" cridava el noi. "*¡Dóna'm la llàntia!*" bramava el bruixot impacient. Fins que furiós, creient que l'Al-ladí no volia donar-li la llàntia, agafà una enrabiada de mil dimonis i fent un terrible encanteri, va clausurar l'escletxa de la cova per sempre més.

El noiet, espantat, en veure's tancat i alhora encuriós per l'afany desmesurat del seu oncle per posseir la llàntia, la fregà amb la mà per treure'n la brutícia que l'envoltava, i... tot d'una, aparegué un geni dient: "*Sóc el vostre esclau, demaneu-me el que vulgueu*". L'Al-ladí estava tan esfereït que només se li va ocórrer dir: "*estic mort de por i de gana ¿em podríeu portar a casa?*" I el geni obedient, així ho va fer.

El conte és més extens en totes les versions que se n'han fet però, el final, sempre és el mateix: L'Al-ladí va fer servir les joies com a dot per casar-se amb la princesa del regne i visqueren en el seu palau, feliços i enamorats regnant de manera justa, honrada i sent molt estimats pel seu poble. I... vet aquí un gos, vet aquí un gat i aquest conte s'ha acabat.

Aquest conte, m'agradava molt escoltar-lo i llegir-lo de petita perquè m'imaginava que jo era una princesa i que em casava amb un príncep. D'això ja fa... molts anys, però avui, m'ha servit d'inspiració per redactar aquestes Opinions.

¿Què demanaries si se t'aparegués un geni i digués que pot concedir-te el que demanis?
 ¿Hauries de rumiar molt o decididament demanaries el que diu la cançó: “salud, dinero y amor”, que traduït vol dir: “benestar físic, posseir diners o coses materials, estimar i ser estimat”.

Una combinació que, segons la cançó, sembla el sùmmum per sentir-nos feliços i satisfets, però... potser no estaria de més afegir: tenir sort, alegria, comprensió, ètica, fe, valors, alguna il·lusió, i saviesa per a saber discernir què o qui ens pot fer bé o què o qui ens pot fer mal i potser... alguna cosa més.

Ben pensat, potser fóra una mica enrevessat posar música a tants desitjos, per tant, torno a la lletra de la cançó.

La salut: Trobaríem qui considera que la salut és la prioritat de les tres coses i per aconseguir-la s'ha de menjar saludable, caminar, anar al gimnàs, fer esport, dormir vuit hores, no beure, no fumar i practicar sexe només l'imprescindible per alleugerar càrregues hormonals que neguitegen. Res a dir, ben segur aquest tipus de persones deuen ser feliços amb aquest programa, però mirat des de fora, sembla una mica trist i avorrit ¿no?

La salut és molt important per a sentir-nos bé físicament i emocionalment, però, hi ha persones que pateixen una malaltia i també són felices. Han acceptat el seu destí i saben valorar altres coses i altres moments per petits que siguin.

Avui més que mai ens hem adonat de la importància que té la salut i hem pres mesures perquè la COVID-19 no ens agredeixi. Però, el virus encara segueix latent i, si decideix envestir una altra vegada no farà distincions entre rics o pobres, joves o grans. Per tant, no hauríem d'abaixar la guàrdia i seguir els consells dels entesos, perquè, si hi ha un rebrot, no sigui degut a una supèrbia personal o a una negligència col·lectiva.

Aquesta pandèmia ha servit per posar al descobert una falta de previsió per part de l'estat i d'una “desaparició” de diners dedicats a sanitat, des de temps enllà, dels quals, ningú en sap donar raó i, si la saben, s'ho callen.

La sanitat pública és un dret de qualsevol ésser humà i no és de franc, doncs la paguem amb els nostres impostos. Per tant, és inadmissible haver d'esperar en una llista mesos i mesos per resoldre un problema de salut perquè no hi ha diners per a contractar més metges, personal sanitari i la compra d'aparells necessaris per a fer un diagnòstic ràpid com s'ha vist en aquesta pandèmia.

Sembla que el govern espanyol està disposat a atorgar una quantitat important de diners a cada Autonomia per sanitat. Després d'haver vist el que passa quan hi ha diners pel mig, fóra important fer una auditoria imparcial per saber on han anat a parar els diners rebuts destinats a la salut pública i, establir mecanismes de control, quan es rebin els que ens pertoquen.

Segons les estadístiques hi ha una notable millora en les xifres de contagis, curacions i víctimes ocasionades per la COVID-19, i, per aquesta causa, els polítics han decidit alleugerar el confinament per no perjudicar més l'economia. ¿Hauran estat encertats sabent que la OMS (Organització Mundial de la Salut) ha advertit que pot haver-hi un rebrot?

Els diners: ¿a qui no agraden? “Poderoso caballero es don dinero” digué l'escriptor espanyol Francisco de Quevedo (1580-1645).

Quants desitjos es poden satisfer amb diners: viatges, cotxes, apartaments, una estona de sexe, un ritu, etc., etc., però la realitat és que, una vegada realitzats, sempre s'acaba posant els ulls en una altra cosa que sembla ens satisfarà més i... sant tornem-hi.

No passa el mateix quan es fan servir per alleugerir necessitats de persones sense recursos, doncs, aquest fet, lluny de deixar insatisfet, proporciona una gran satisfacció i pau interior.

Els diners són importants i aporten tranquil·litat sobretot en la societat en què vivim. Però ¿N'hi ha prou que siguin l'objectiu principal a la vida? ¿Cal mentir, robar, discutir i enemistar-se amb familiars i amics a causa dels diners encara que sembli que la fi justifica els mitjans?

L'amor és un terme molt ampli: l'amor narcisista (cap un mateix com a extrem d'egoisme) l'amor familiar, als amics, a la parella, l'amor compassiu, l'amor possessiu, el passional, el platònic... L'important és sentir amor i que, aquest, sigui lliure per manifestar-se sense por, doncs, quan hi ha un “cor” en pau i satisfet, tota la resta de valors i actituds són possibles.

Hi ha qui només centralitza la seva vida en la salut i els diners sense ser conscients que l'amor és la base que tot ho mou, que dona seguretat en un mateix i que és una de les claus per a tenir èxit. Tots els éssers humans necessitem estimar i sentir-nos estimats i, s'ha demostrat científicament que, l'amor i les emocions positives fan que el nostre cos funcioni òptimament i ens mantingui saludables.

El temps flueix, els dies passen i cada segon que vivim és un moment que no tornarà, i, si deixem passar el sentiment de l'amor de llarg, pot passar que, cap el final de la nostra vida ens penedim de no haver-lo gaudit quan es va presentar l'ocasió.

Ara bé, quan a la vida només mou l'amor i aquest no és correspost o les circumstàncies prohibeixen la seva demostració, estàs fotut/da, doncs es pot convertir en una dèria que no deixa pensar, no deixa decidir, no deixa fer res, només es viu pendent d'aquesta obsessió.

Cal estimar però... sense perdre el nord.

Cloenda

Aquesta pandèmia ben segur ens ha fet pensar que tots tenim un número perquè ens pertoqui la COVI-19 i les conseqüències que podria portar.

Els que hem tingut la sort que aquest virus només ens hagi mantingut confinats, malgrat que ens ha privat del contacte amb amics, poder expressar sentiments i inclús ens ha privat d'acomodar-nos de persones estimades, ens caldria no oblidar l'afortunats que hem estat i quantes coses desagradables poden passar quan menys ho esperem.

¿Hem après la lliçó de tot plegat?

Arguments per al pessimisme sempre en tindrem però, no ens deixem arrossegar per ells. Poques coses tornaran a ser com abans, però val la pena renovar esperances, complir els propòsits que haurem fet i abraçar fortament a les persones estimades... quan ens deixin.

Maria Mercè Usón